

Eja Ta Adhurojmë (seria e Krishtlindjes, pjesa 1 nga 4)

Jam shumë i gëzuar që po fillojmë serinë e Krishtlindjes sot, quhet 'Eja Ta Adhurojmë'. Është marrë nga Mateu 2:2. Kur dijetarët erdhën te mbreti Herod, Shkrimi thotë se ata e pyetën:

Mateu 2:2 *'duke thënë: "Ku është mbreti i judenjve, që ka lindur? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar".'*

Pse jemi mbledhur ne bashkë sot? Për të adhuruar Jezusin!

Dijetarët kërkuan Jezusin dhe kur e gjetën, e adhuruan. Ti je i mençur, je i ditur sepse e ke kërkuar dhe e ke gjetur Jezusin. Nxitja ime është që këtë muaj do ta adhurojmë Atë më shumë, si dijetarët.

Është seri me 4 pjesë: Si ta adhurojmë Perëndinë, po të shikosh edhe 4 simbolet poshtë titullit të serisë. Sot do të shikojmë sesi e adhurojmë Perëndinë me duart tona. Javën e dytë, do të shikojmë dhuratat, dhurata më e madhe që mund t'i japim Perëndisë është jeta jonë. Javën e tretë, si ta adhurojmë Perëndinë me zemrat tona, kurse javën e fundit si ta adhurojmë Perëndinë në gjunjë. Si duket?

Gjatë këtyre javëve le të fokusohemi te ajo se kush është Jezusi. Dhe ndërkohë që shikojmë Shkrimet, le ta lejojmë Perëndinë që të na i zgjerojë zemrat tona, të jemi të ndjeshëm ndaj Tij dhe ta njohim Atë më shumë. Kjo është ftesa ime për secilin këtë Krishtlindje: Eja Ta Adhurojmë!

Shiko, një gjë e veçantë për dijetarët është se ata nuk erdhën për të marrë diçka nga Perëndia; erdhën për ta adhuruar Atë. Perëndia nuk ekziston që të na bëjë ne të lumtur, nuk është ky qëllimi i ekzistencës së Tij. Ne ekzistojmë për Të. Ne jemi krijuar ta lavdërojmë, ta adhurojmë, ta njohim Atë, ta nderojmë Atë. Perëndia do që ta adhurojmë më shumë sesa ç'po e adhurojmë.

Ne po bëjmë shumë gjëra të mira, por ajo që duhet përmirësuar është si ta adhurojmë Perëndinë jo vetëm të dielave por gjatë gjithë ditëve të javës. Si ta adhurojmë Atë në kohë të mira dhe në kohë me sfida. Ne jemi krijuar për të adhuruar Perëndinë nga thellësia e zemrës. Dhe për këto 4 të diela dua të fokusohemi te kjo gjë: *Zot, duam të të njohim më shumë, duam të të adhurojmë Ty me pasion.* Do të shikojmë si ta adhurojmë Perëndinë në forma të ndryshme sot, do të shikojmë si ta adhurojmë Perëndinë me duart tona.

Çoji Duart Drejt Perëndisë!

Për ty që nuk ke shumë që vjen në kishë dhe ke parë njerëz që ngrenë duart, duket një çikë e çuditshme apo jo? Duket e sinqertë, por duket edhe e çuditshme në të njëjtën kohë.

Dua të shikojmë se çfarë thotë Shkrimi për ngritjen e duarve, çfarë kuptimi ka? Disa ngrenë një dorë, disa ngrenë të dyja duart. Disa me pëllëmbët hapur, disa me grusht, disa me pëllëmbët përballë. S'ka rëndësi pozicioni i duarve, por pse ngrihen duart lart?

Le të shikojmë çfarë thotë Psalmi 63 për këtë gjë. Davidi është në shkretëtirë kur shkroi këtë psalm, ishte në momente shumë të vështira në jetën e tij.

Psalmet 63:1-2 *'O Perëndi, ti je Perëndia im, unë të kërkoj në mëngjes; shpirti im është i etur për ty; ty të dëshiron mishi im në tokë të thatë dhe të djegur, pa ujë. Kështu të admirova në shenjtërore, duke soditur forcën tënde dhe lavdinë tënde.'*

Sa nga ju ndiheni si Davidi, ndiheni si në tokë të thatë, si në shkretëtirë, sikur nuk jeni aty ku duhet të jeni, ndiheni vetëm, ndiheni të mohuar, ndiheni të frikësuar në këtë fund viti?

Mbase ti thua: “Prisja më shumë nga ky vit, por nuk ndodhën ato që prisja, isha pushim këtë javë nga puna/shkolla, por veç pushim që nuk ishte. Mezi po prisja dy ditë pushim, por ishte termet fare kjo javë.”

Davidi thërret: 'Kam nevojë për Ty, Perëndi, kam etje për Ty. Të dëshiroj fort, nuk ka gjë në botë që më ngop, vetëm Ti ma shuan etjen.'

Psalmet 63:3-4 *'Me qenë se mirësia jote vlen më tepër se jeta, buzët e mia do të lëvdojnë. Kështu do të të bekoj derisa të jetoj dhe në emrin tënd do të ngre duart e mia.'*

Fjala mirësi, është e njëjta rrënjë me fjalën dashuri.

Dashuria jote vlen më tepër se jeta. Është e përjetshme. Nuk dështon kurrë. “Do të të lëvdoj me gojën time. Do të të bekoj sa të jem gjallë.” Dhe Davidi është në një vend të vështirë. Ai nuk po thotë, 'Do të të lavdëroj sepse Ti je i mirë,' ai thotë, 'Unë besoj që pavarësisht se ku ndodhem sot, Ti përsëri je i mirë edhe pse rrethanat e mia nuk janë të mira. Do të të lavdëroj derisa të kem jetë.' A mund ta thuash edhe ti pas një jave me kaq ngarkesë emocionale? “Unë do të të lëvdoj Perëndi edhe në javë të tilla.”

Fundi i vargut 4, çfarë do të bëj, çfarë tha Davidi?

“Në emrin Tënd unë do të ngre duart e mia.” Ky është adhurimi: I çoj duart sepse e di që Ti je i mirë, pavarësisht sesi ndihem apo çfarë po kaloj sot.

Kur kam lexuar Biblën për herë të parë, ishte Dhjata e Re; as e dija që Bibla është në dy pjesë. Dhe kur lexova ungjillin e Mateut dhe u luta, rashë në gjunjë. Ndërkohë që po lutesha, ngrita duart, duke thënë: 'Zot, unë ta dorëzoj jetën time Ty.' Dhe nuk e di si ta shpjegoj, por m'u largua, u hoq si me dorë gjithë pesha e

fajeve dhe mëkateve të mia. Në ato momente ndjeva aq shumë dashuri nga Perëndia, ndjeva aq shumë prani të Perëndisë, sa që ngrita duart dhe, duke qarë para Perëndisë, e falënderoja me fjalë të thjeshta që më vinin në mendje.

Ishte e mbinatyrshme ajo që po ndodhte, natyrshëm ngrita duart si përgjigje të asaj që po përjetoja. Dhe shikoja veten, *po unë pse po i ngre duart, nuk më tha njeri t'i ngre*. Më ndodhi natyrshëm nga ajo që po përjetoja në atë moment.

Shiko, kur përjeton dashurinë dhe hirin e Perëndisë, nuk mund të rrish pa qenë mirënjohës në një lloj forme apo një tjetër. Kur e kupton tamam se kush është Ai, çfarë ka bërë për ty, ti do që ta shprehësh gëzimin që po përjeton duke e adhuruar Atë. Kjo po më ndodhte mua, që ngrita duart lart.

Ja si i tha Pali Timoteut; Timoteu ishte drejtues i ri, çun i ri. Pali po e mëson sesi të adhurojë Perëndinë.

1 Timoteut 2:8 *'Dua, pra, që burrat të luten në çdo vend, duke ngritur duar të pastra, pa mëri dhe pa grindje.'*

Kur Bibla thotë 'vëllezër,' shpesh nënkupton vëllezër dhe motra. Por këtë herë porosia është vetëm për burrat. Po pse për burrat? Sepse burrat kanë më shumë siklet sesa vajzat dhe fëmijët për të ngritur duart. Burrat kanë më shumë sedër, më shumë siklet dhe, normalisht po të shikosh, janë vajzat që ngrenë duart. Tek-tuk sheh ndonjë çun ose burrë. Nuk e di çfarë është, siklet, ndoshta është krenari, *pse çfarë jam unë të ngre duart, kalama jam unë, unë jam burrë, nuk është punë për burra kjo*.

Por Pali thotë, “Dua që burrat të ngrenë duart.” Po pse e dha këtë porosi për burrat? Ndoshta sepse burrat duhet ta vendosin modelin e adhurimit. Pali do që burrat të jenë model në familje por edhe model në kishë. Do që vajzat dhe fëmijët të shikojnë burrat dhe pastaj të bëjnë siç bëjnë ata.

Nëse do që fëmijët e tu të kërkojnë Perëndinë, duhet ti vetë si burrë ta kërkojë Perëndinë. Nëse do që fëmijët të lexojnë Biblën, të luten, le të shikojnë ty së pari.

Po ju nxis çuna dhe burra. Mos e ulni veten, tua kalojnë gratë, gocat, kur vjen puna te adhurimi. Jemi ne modeli. Ti kërkoje Perëndinë i pari, ti bëhu burri sipas zemrës së Perëndisë.

Në fund të mesazhit dua të këndojmë një këngë, po ju përgatis që tani, ku të gjithë do të ngremë duart. Çuna/burra, mos ikni nga fundi i festimit, sepse Shkrimi thotë: burrat le t'i ngrenë duart të parët.

Pali tha, “Dua që burrat të luten, dua që burrat të ngrenë duart, dua që burrat ta vendosin modelin, pastaj të ndjekin gjithë të tjerët. Burrat ta adhurojnë Perëndinë dhe të kenë zemër si zemra e Perëndisë, burrat së pari.”

Ndonjëri mund të pyesë, po përse do Perëndia një gjë të tillë, pse t'i ngremë duart drejt Atij? Perëndia do, dëshiron kur fëmijët e Tij ngrenë duart para Tij. Siç gufon zemra e babait kur i ngre duart fëmija drejt tij. Shiko, unë i dua shumë kalamajtë, por më shumë i dua kur janë 2 vjeç e lart, sepse mund t'u flasësh, t'i bësh të qeshin. Dhe kur fëmijët e mi ngrinin duart dhe donin që t'i merrja në krahë më gufonte zemra; i merrja me vrap dhe hopa në krahë. Nuk ka baba në tokë që mund t'i rezistojë duarve të ngritura të fëmijës së tij.

Imagjino Atin qiellor, kur ti ngre duart drejt Tij, Ai dëshiron, do që fëmijët e Tij, t'i çojnë duart, krahët drejt Tij. Si thuhet te Jakobi 4:8

Jakobit 4:8 *'Afrohuni te Perëndia dhe ai do t'ju afrohet juve; ...'*

Në momentin që ne i afrohem Atij, kur ngremë duart drejt Tij, Ai na afrohet ne. Pse i ngremë duart? Sepse tregojmë që e duam Atë. Shkrimi thotë është si ofertë, si flijim, si dhuratë që ia japim Perëndisë. Ofertë, kur ne japim te ato shportat, japim nga paratë tona, edhe kur ngremë duart është si ofertë për Të. Davidi, në një moment tjetër të vështirë në jetën e tij, lutet:

Psalmet 141:1-2 *'O Zot, unë të këlthas ty; nxito të më përgjigjesh. Vëri veshin zërit tim, kur të këlthas ty. Le të arrijë lutja ime para teje si temjani, ngritja e duarve të mia si flijimi i mbrëmjes.'*

“Unë po lutem, pranoje flijimin, ofertën time. Unë të dua Perëndi, kam nevojë për Ty.”

Për disa mund të jetë hera e parë sot që po i japin këtë lloj oferte Perëndisë, duart e tyre të ngritura drejt Tij. Ndoshta mund të duket e sikletshme. Mund të duket sikur po të shtyj të bësh diçka të parehatshme. Por ngriji duart dhe thuaji Atij, “Kjo është oferta ime për Ty sot. Sepse unë e di se kush je, Ti je krijuesi im, je Perëndia im. Dhe kjo gjë të sjell kënaqësi Ty, o Perëndi.”

I ngremë duart sepse kjo i pëlqen Perëndisë, i ngremë duart sepse është si ofertë lavdërimi para Perëndisë. Gjithashtu, i ngremë duart sikur duam ta prekim Atë. Ndërsa i afrohem Atij, Ai na afrohet neve.

Arsyeja tjetër pse i ngremë duart është sepse jeta është si luftë dhe ne, duke ngritur duart, kërkojmë ndihmë prej Tij.

Ndoshta ti po kalon një situatë të vështirë, tamam luftë, betejë dhe të duhet ndihma e Perëndisë në atë që po kalon. Mund të jetë një situatë që duket e pashpresë; ti ke bërë çdo gjë që di, por përsëri nuk arrin dot aty ku do. Atëherë ti

ngre duart e tua dhe i thua Perëndisë: 'Kam nevojë për Ty, Ti je i gjithëfuqishëm, o Perëndi. Ti lufto për mua, Ti lufto në anën time, nuk po ia dal vetëm. Unë të kërkoj Ty të luftosh për mua, në anën time.'

Është një histori shumë e bukur në Shkrim. Te Eksodi 17, Amalekitët kanë sulmuar Izraelitët. Moisiu po drejton popullin dhe i thotë Jozueut: 'Zgjidh burrat për luftë. Do shkojmë në luftë.' Prit, si vazhdon, se është interesante, e kam përmendur këtë histori edhe herë tjetër, por sot shkon më shumë me këto që po them.

Moisiu i tha Jozueut: 'Ti drejto betejën, unë do të shkoj në majë të malit dhe do të ngre duart drejt Perëndisë dhe do lutem Perëndisë.' Dhe ja si thuhet te

Eksodi 17:10-11 *'Jozueu bëri ashtu siç i kishte thënë Moisiu dhe luftoi kundër Amalekut, ndërsa Moisiu, Aaroni dhe Huri u ngjitën në majë të kodrës. Dhe ndodhi që, kur Moisiu ngrinte dorën e tij, Izraeli fitonte; përkundrazi, kur e ulte dorën, fitonte Amaleku.'*

Çfarë po ndodh te kjo histori? Kemi momente fitoreje dhe momente humbje. Kur duart e Moisiut ishin lart, që shpallte fuqinë e Perëndisë dhe pranonte që Perëndia është i Gjithëfuqishmi, njerëzit e Perëndisë fitonin. Por kur duart uleshin, nuk shpallej fuqia e Perëndisë, ushtria e Izraelit fillonte të mundej.

Ky është realiteti: Disa nga ju mund të ndodheni në një lloj beteje dhe ndiheni sikur po humbisni. Ndoshta ky është momenti kur ti ngre duart e tua dhe thua: "Perëndi, unë të besoj Ty, pavarësisht se çfarë po ndodh. Unë i ngre duart dhe them, 'Vetë nuk ia dal dot, kam nevojë për Ty.' I ngre duart duke të lavdëruar Ty, sepse e di se kush je Ti. Pavarësisht se çfarë shoh, se çfarë ndjej, se çfarë po ndodh, unë i ngre duart duke shpallur, 'Kjo betejë nuk është e imja, kjo betejë është e jotja.' Shpall me besim, 'Ti do të luftosh për mua, Ti po lufton për mua, Ti je me mua.' Shpall se Ai që është me mua është më i madh se Ai që është kundër meje. Nuk ka gjë që më prek mua, kur jam në mbrojtjen Tënde. Ti je me mua, Ti ke plane për jetën time, Ti më ke sjellë në këtë tokë, qëllimi Yt u bëftë me jetën time. Prandaj ngre duart lart në shenjë fitoreje me Ty."

Dhe pjesa më e bukur është te vargu 12. Duart e Moisiut po lodhen, po pse? Sepse po qëndron gjatë me duart lart. Ja si thuhet te

Eksodi 17:12-13 *'Por duart e Moisiut ishin rënduar, kështu që ata morën një gur dhe ia vunë poshtë, ai u ul mbi të ndërsa Aaroni dhe Huri ia mbanin duart, njëri nga një krahu, tjetri nga krahu tjetër; kështu duart e tij mbetën të palëvizura deri në perëndimin e diellit. Prandaj Jozueu mundi Amalekun dhe njerëzit e tij, duke i prerë me shpata.'*

Vëllai i tij Aaroni dhe shoku i tij Huri ia mbajtën duart.

Çfarë ndodh kur mua më bie besimi, çfarë bëj kur më bien duart, kur jam i dekurajuar?

Kam miqtë, vëllezërit/motrat që më ngrenë duart lart dhe që luten për mua dhe gruan time. Sepse lodhemi, dekurajohemi, kalojmë situata të vështira. Por Zoti ka sjellë miq besnikë që luten dhe na ngrenë duart. Duke besuar, “Ti mundesh, më ke mua, jemi bashkë.” Nuk po përmend emra, se do të lë ndonjë pa përmendur, e sigurt.

Jo vetëm që na ndihmojnë të mbajmë duart lart, por edhe adhurojmë së bashku. Prandaj ka rëndësi kur mblidhemi bashkë. Sepse nuk adhurohet Perëndia fuqishëm kur je vetëm, ti ke nevojë për trupin e Krishtit, për vëllezërit dhe motrat e kësaj kishe. Mbështetemi te njëri-tjetri, ngremë lart njëri-tjetrin duke e nxitur njëri-tjetrin. Nuk je vetëm; bashkë adhurojmë Perëndinë, bashkë do e kërkojmë Perëndinë, bashkë do këmbëngulim.

Kur ti do të lodhesh, na ke ne, ke kishën tënde, familjen tënde shpirtërore që të jetë aty me ty. Nëse ndihesh sikur je në betejë sot, për shkak të gjërave që po kalon, thuaj Perëndisë: 'Unë kam nevojë për Ty sot!'

Shiko, përgjatë historisë njerëzitetit ngrinin duart për dy arsye:

Fitore, Dorëzim

Fitore: “Yess, ia dola. E mora diplomën, punën, vizën, pooo e arrita.” Ose kur shikon ndeshje dhe bën gol skuadra jote, çfarë bën? Me shumë gjasa ngre duart. Ti nuk je në kishë, por përsëri i ngre duart kur shikon një ndeshje ose je në stadium.

Dorëzim: Kur dikush ndihet i pafuqishëm ndaj dikujt, dorëzohet. Çfarë bën? “Ngrita duart, nuk mundem më.”

Ka dy kuptime: ose ngre duart për fitore, ose për dorëzim.

POR kur je në praninë e Perëndisë janë të dyja bashkë, njëherësh. Në momentin që ti i dorëzohesh Atij, në atë moment ke fituar. Në momentin që i dorëzohesh Perëndisë, ti ke fituar!

Dua të këndojmë një këngë bashkë sot. Këndoje me gjithë zemër, banda do e këndojë me zë të ulët, dua që zërat tuaj të dëgjohen më fuqishëm se banda.

POR, dua të këndojmë me duart të ngritura lart.

Është këngë e Hillsong, një kishë në Australi, kënga quhet: *I Surrender* (Unë Dorëzohem).

Kur këndon këtë këngë dhe ngre duart lart, dorëzoja Perëndisë çdo gjë, çdo merak, çdo frikë, çdo sfidë, çdo shqetësim, çdo gjë, ore çdo gjë. Merakun për shkollën, për punën, për shtëpinë, për fëmijët, për financat, për të ardhmen. Le ta këndojmë me duart lart.

Lutemi bashkë, pas këngës.

Lutja e shpëtimit: “Ngri duart, për fitore dhe dorëzim bashkë.”

Darka e Zotit, ndërkohë që këndojmë edhe një herë këngën: Unë dorëzohem.